

[Sigsgaard.]

malt ved staten jo ellers nok, hvem det er, der betales penge til.

Men i dag kan jeg afsløre, at ØK i hvert fald ejer 12 mill. kr. af de 70 mill. kr. og dermed altså Nakskov skibsværft også. Det er altså en storaktionær, der her er tale om. Jeg ved ikke så forfærdelig meget mere, det er svært at finde ud af tingene, når handelsministeren ikke vil hjælpe og vi i øvrigt har den lovgivning, som vi har. Det er altså bl. a. sådan nogle ting, handelsministeren ikke ville have frem, men det er da væsentligt for vor vurdering af en sådan sag, at ØK sidder med 12 mill. kr. af de 70 mill. kr.

Jeg kan også oplyse, at selskabet Investor ejede 476.000 kr. aktier i B & W til en kursværdi af 370.000 kr., men det gør Investor ikke længere; pr. 31. december 1970 ejer Investor ikke en krone i B & W. Investor er altså blandt de aktionærer, der har forladt, hvad nogle kalder den synkende skude; det har mange gjort, og det har fået kurserne til at rasle ned. Det interessante er, at et af bestyrelsesmedlemmerne i Investor hedder Hill-Madsen og er samtidig formand for B & W. I Investors bestyrelse sidder også A. O. Borum, De Forenede Bryggerier, Jens Horn, K.T.A.S. og Privatbanken, Mogens Kjærulf, Kampsax, Bent Suenson, Privatbanken, Store Nordiske, Laurids Knudsen, Nordisk Kabel og Tråd og flere andre.

Det er altså mange af monopolerne, der sidder på Investor, men jeg synes nok, det er groft, at B & W-formanden er med til at sælge sine aktier og redde sit på det tørre, samtidig med at han forlanger, at staten skal punge ud med 50 mill. kr., og han og Investor har jo kendt til krisen i hvert fald fra juni 1970, det tror jeg ikke nogen er i tvivl om. Men jeg ved jo ikke, hvem der ellers har forladt den synkende skude, og ingen ved fortsat, hvem der ejer B & W, hvem der altså kører det ned.

Jeg synes, ministeren nu burde forstå, at vi har krav på besked, og derfor skal jeg ikke stille en så generelt holdt dagsorden som den, der før blev stillet fra SF's side — den får jeg ikke tid til at kommentere i denne omgang — men derimod en meget kontant og konkret dagsorden, der lyder sådan:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at sikre, at ejerforholdene i B & W klar-

lægges, at samtlige økonomiske transaktioner i selskabet siden midten af 1960'erne undersøges, at det oplyses, hvilke underleverandører B & W har, og til hvilke priser leverancerne sker, at disse priser sammenholdes med priser på tilsvarende leverancer, og at der foretages en undersøgelse af, til hvem de producerede skibe sælges og til hvilke priser, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Lad mig lige tilføje, at formuleringen altså går på, at jeg gerne vil have regeringen til at sikre, at vi får disse ting oplyst. Om regeringen vil sikre det ved selv at foretage nogle undersøgelser eller ved at få nogle andre til det, f. eks. det udvalg, der er nedsat, skal jeg slet ikke blande mig i. Men jeg er bange for, at hvis det ikke præciseres her gennem en dagsorden, vedtaget af folketinget, at disse ting skal vi have frem, så får vi en undersøgelse ligesom den sidste, der ikke siger noget om de realiteter i virksomheden, omkring virksomheden, omkring ejerforholdene osv., som det er strengt nødvendigt at kende til for at kunne vurdere den situation, som værftet, og som i øvrigt talrige andre virksomheder på den ene eller den anden måde står i. Hvis ikke man forlanger disse oplysninger her, så lader man sig endnu en gang spise af med snak. Jeg håber derfor, at dette dagsordensforslag kan vinde tilslutning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Hanne Reintoft: Med den økonomiske politik, der føres af denne regering, og med de vilkår, der hersker for øjeblikket i hele den kapitalistiske verden, er krak, vanskeligheder på virksomhederne, efterfulgt af krav om statsstøtte eller særlig gunstige vilkår for kapitalen, daglig kost i hele den vestlige del af Europa.

I ønsket om gunstige vilkår, om investeringslettelser, lettelser via afskrivningsregler eller ved direkte subsidier, ser man dog aldrig fra arbejdsgiverside noget tilbud om at opgive den udemokratiske og, som det viser sig, for produktionen meget skadelige ret til ensidigt at lede og fordele arbejdet.